

ΚΩΝΣΤ. Φ. ΣΚΟΚΟΥ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΤΟΥ 1891 ΕΤΟΥΣ

Δημήτριος Οικ. Καλαποθάκης

Το κουνούπι

«Μονόλογος γραφείς χάριν του ηθοποιού κ. Ευάγγ. Παντοπούλου»

Ημερολόγιον του έτους 1891(Κ. Φ. Σκόκος), Αθήνα

τμ 6 (1891), σ. 374-380

ΕΙΔΥΛΛΙΑΚΑΙ ΣΚΗΝΑΙ

ΤΟ ΚΟΥΝΟΥΠΙ

[Μονόλογος γραφείς χάριν τοῦ ἠθοποιοῦ
κ. Εὐαγγ. Παντοπούλου]

— Ἄ! πόσον εἶμαι τεταραγμένος! Ριγῶ ἐκ φρίκης! Ἡ καρδιά μου πάλλει, ὅπως πᾶσα καρδιά διατρέξασα κίνδυνον ὡς ὁ ἰδικός μου . . . ὦ σύζυγοι! Ἄγριοι καὶ ἐξημερωμένοι, προγᾶστορες καὶ κομψοί, εὖπιστοι καὶ ὀύσπιστοι, στραβοὶ καὶ ἀνοικτομμάτηδες . . . σᾶς μισῶ! ὦ γυναῖκες, καλαὶ καὶ κακαί, ὠραῖαι καὶ ἄσχημοι, πισταὶ καὶ ἄπιστοι, ξανθαὶ καὶ μελαγχροιναί, μουγκαῖς καὶ γλωσοῦδες . . . σᾶς ἀποστρέφομαι . . . Σᾶς ἀποστρέφομαι ἐκ βάθους ψυχῆς καὶ καρδίας. Ἦθελα νὰ ἦμαι Νέρων, Καλλιγούλας Ἡλιογάβαλος, διὰ νὰ σᾶς . . . βασανίσω. Ἦθελα νὰ ἦμαι Σουλτάνος, διὰ νὰ σᾶς . . . πνίξω! Ἦθελα νὰ ἦμαι Ἰνδὸς ἡγεμών, διὰ νὰ σᾶς καύσω ζωντανάς. Ἦθελα . . . δὲν ἐνθυμοῦμαι ἀκόμη τί ἄλλο ἤθελα, ἀλλὰ φοβοῦμαι ὅτι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἤθελα, δὲν εἶναι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εἶπα.

— Ἄ ναί! . . . Πόσον εἶμαι τεταραγμένος! Πόσον ἡ καρδιά μου πάλλει! Τρέμω ὀλόκληρος . . . Τρομερὰ ἡ ὀργὴ τῆς θαλάσσης ἣτις ἐξεγείρει τὰ μανιώδη κύματα. Τρομερὰ ἡ ὀρμὴ τῆς θυέλλης ἣτις ἐκρίζοι τὰ δένδρα τοῦ δάσους. Τρομερὰ ἡ ὀρμὴ τοῦ ἐξογκωθέντος χειμάρρου ὅστις παρασύρει πᾶν ἀνθρώπινον ἐμπόδιον . . . Τρομεροὶ οἱ δικηγόροι εἰς τοὺς ὄνυχας τῶν ὁποίων ἐμπίπτεις, τρομεροὶ οἱ δικαστικοὶ κλητῆρες οἵτινες σὲ καταδιώκουσι, τρομεροὶ οἱ ῥάπται οἵτινες σοὶ στέλλουσι τοὺς λογαριασμούς των, τρομεροὶ οἱ οἰκοδεσπότης οἵτινες προπληρώνονται, τρομερὸν τὸ πῦρ, τρομερὸν τὸ ὕδωρ, τρομερὰ ἡ γυνή . . . τρομεροὶ . . . καὶ αὐτοὶ ἀκόμη οἱ μονόλογοι . . . Ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει

τρομερώτερον τοῦ συζύγου ὅστις εὕρισκει τὴν σύζυγόν του

[Βήχει ἰσχυρῶς καὶ παρατεταμένως].

— ὦ διάβολε αὐτὸς ὁ βήχας παρετήρησα ὅτι μὲ καταλαμβάνει ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἐνθυμοῦμαι αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν. Ἐνας φίλος μου εἰς τὴν ἀνάμνησιν τῆς πεθερᾶς του αἰσθάνεται κωλικόπονον. Ἀλλὰ νομίζω ὅτι ὁ φίλος δὲν εἰξεύρει τί τοῦ γίνεται. Ἐκαστος ἄνθρωπος εἰς τὴν ἀνάμνησιν τῆς πενθερᾶς του ἔχει καθῆκον νὰ καταλαμβάνεται μόνον ὑπὸ τεταρταίου πυρετοῦ. Ἀλλ' ἄς ἐπανέλθω εἰς τὸ προκείμενον.

Εἶχον ἀγαπήσει ἄλλοτε μίαν νέαν Ἐλευθερίαν ὀνόματι, ἡ ὁποία, ὡς τουλάχιστον μὲ διαβεβαίου, μὲ εἶχε ἴστην καρδιά της. Δὲν εἰξεύρω εἰς πόσους ἄλλους ἔδιδεν αὐτὴν τὴν διαβεβαίωσιν. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι τὰ πράγματα ἐπήγαινον ἐξαίσια καὶ αἱ μετὰ τῆς δεσποινίδος Ἐλευθερίας ὑποθέσεις μου προώδευον καλλίτερον ἀπὸ τὰς ἰδιωτικὰς μου ὑποθέσεις. Μίαν ὅμως ἡμέραν, δὲν ἤξεύρω ποῖος διάβολος τῆς ἐσφύριξε στ' αὐτὴν ὅτι ἔχω εἴκοσι χιλιάδων δραχμῶν εἰσόδημα . . . Εἴκοσι χιλιάδας! Πόσα φουστάνια εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ κάμῃ τὸ ἔτος μὲ αὐτὸ τὸ εἰσόδημα. . . Εἴκοσι χιλιάδας! Αὐτὸ ἐπηύξησε τόσῳ πολὺ τὸν ἔρωτά της, ὥστε ἔπεσεν ἕξαφνα εἰς τὸ κρεβάτι καὶ διεκήρυξεν ὅτι θ' ἀποθάνῃ ἀφεύκτως, ἐὰν δὲν μὲ πάρῃ σύζυγον ἐντὸς τὸ πολὺ ἐξ ἑβδομάδων. Τί ἀκατάσχετος ἔρως! Εἶμαι βέβαιος ὅτι ἐὰν εἶχον τεσσαράκοντα χιλιάδων δραχμῶν εἰσόδημα, θὰ μοὶ ἔδιδε τριῶν μόλις ἑβδομάδων προθεσίαν. Τρομεροὶ διαβόλοι τὰ κορίτσια! Ἡ στρογγυλότης τῆς περιουσίας μου διεδόθη τόσῳ ταχέως εἰς τὴν συνοικίαν ὥστε τὰ κορίτσια ἀπὸ μέσα ἀπ' τὰ παράθυρα μοῦ εἶχον στήσει καρτέρι. Ἡῤῥησα τόσῳ πολὺ, ἐμεγαλοποιήθη τὸ τεραστίως εἰς τὴν φαντασίαν των, ὥστε καὶ ὁ Ἀπόλλων αὐτὸς ἂν ἐφαίνετο τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν ἐγὼ διέβαινον, θὰ διήρχετο ἀπαράτητος.

Ὅλοι μετεβλήθησαν. Ἐχεῖναι αἰτινες μοὶ ἀπέστρεφον τὸ πρόσωπον ὅταν διηρχόμην, ἤρχισαν νὰ μὲ παρατηροῦν συμπαθῶς ὅσαι πρὶν ἐγέλων, ἤδη ἔγειναν σοβαραὶ ἄλλαι, αἱ ὁποῖαι μὲ προσέβλεπον ἀπλῶς, ἤρχισαν τῶρα νὰ μὲ χαιρετῶσι, καὶ ἐκεῖναι αἰτινες μὲ ἐχαιρέτων ἤρχισαν νῦν μοὶ νὰ ὀμιλῶσιν ἢ μίᾳ μετὰ τὴν ἄλλην: — Πῶς ἔχετε κύριε Βασιλάκη; — Πολὺ καλά. — Καὶ ἡ κυρία μαμά σας; — Καλὰ εὐχαριστῶ. — Ὁ Κύριος πατέρας σας; — Ὁραῖα. — Καὶ ἡ μάμμη σας; — Ἐξαίσια! — Ὁ ἀδελφός σας; — Θεῖα! — Ἡ Κα Θεία σας; — Καλὰ δόξα τῷ Θεῷ! — Καὶ ὁ Κοσ Θεῖος σας; ἡ ἀνεψιά σας; ὁ ἀνεψιός σας; ὁ ἕξαδελφός σας; ἡ ἑξαδέλφη σας; — Καλὰ, καλὰ, πολὺ καλὰ, δι'

εὐχῶν σας! Ἐξαίσια! Ὅλοι περίφημα... Καλά, καλά... Μπᾶ κακὸ χρόνο νάχετε!

Ἐκυκλοφόρησε μάλιστα σχολιὸν τι δίστιχον κακοβούλου τινός, τὸ ὁποῖον ἐτραγῶδουν εἰρωνικῶς, ὁπότεν διτηρχόμην:

*Κυττᾶτε τὸν καϋμένο τὸ Βασίλη, πῶς ἄστραβώθη!
τὴν εἶδ' ὁ μαῦρος τὴν Ἐλευθερίαν καὶ ἄσπλαγξθη!*

Δύω ἡμέρας μετὰ τὴν ἀσθένειαν τῆς φίλης μου λαμβάνω πρόσκλησιν παρὰ τοῦ πατρός της. Ὅταν μετέβην εἰς τὸ σπῆτι της, ὑπῆρχεν οἰκογενειακὸν συμβούλιον. Ἄμα εἰσῆλθον ἠγέρθησαν ὅλοι σοβαροὶ καὶ ἐπιβάλλοντες, εἰς δὲ τούτων, ὁ πατήρ τῆς νέας μὲ ἐπλησίασε σοβαρῶς καὶ μοὶ ἔκαμε προφορικὴν ἀνακοίνωσιν εἰς ὕφος τελεσιγράφου.—Τὴν πέρνεις, ἢ δὲν τὴν πέρνεις;—Μὰ δηλαδὴ νὰ ἰδῶ . ὁ πατέρας μου... ἢ μητέρα μου, ἐψιθύρισα συγκεχυμένως. Δὲν ἐπρόφθασα μοῦ νὰ εἰπῶ κ' ἓνας μπάτσος ἀνάθει. Τὰ μάτια μου ἄστραψαν· ὁ μέλλων πενθερός μου εἶχε παρὰ πολὺ βαρὺ τὸ χέρι. Πρὶν ἀκόμη συνέλθω δεύτερος κύριος πλησιάζει. Θὰ ἦτο ἀναμφιβόλως ὁ θεῖος της. —Ἄτιμε! μοῦ λέγει, θέλεις νὰ πεθάνης τὸ κορίτσι; Καὶ μοῦ δίδει μπάτσον ἰσχυρότερον τοῦ πρώτου. Ἡ μύτη μου ἤρχισε νὰ τρέγῃ αἷμα. Ἐπειτα οἱ λοιποὶ συγγενεῖς μὲ κάμαις, μὲ κουμπούραις, ἐπροχώρησαν, ἀλαλάζοντες. Ἄνδρες γυναῖκες παιδιὰ, γέροντες σκυλιὰ ὅλοι ἐρρίχθησαν κατ' ἐπάνω μου... Ἐλευθερία!... Ἐλευθερία! Πόσα ξυλοκοπήματα ἐν ὀνόματί σου!... Καὶ δὲν ἔπαυσαν τὰ σκυλιὰ —Βαρεῖτε τοῦ κακούργου!—Σκοτῶστε τον! —Βγάλτε του τὰ μάτια!—Στεφανῶστε τον διὰ τῆς βίας!... Νὰ μὲ στεφανώσουν διὰ τῆς βίας! Ἡ τελευταία φράσις μὲ ἔφερεν εἰς συναισθησιν τῆς δυσκόλου θέσεώς μου. Ἀπεγνωσμένος, ὤρμησα πρὸς τὸ παράθυρον, καὶ ἐρρίφθην εἰς τὸν κῆπον. Ἄ, ἐθαύμασα τὰ ποδάριμα μου. Τὸ ἔβαλα στὴν τρεχάλα, πηδῶν δένδρα, μάνδρας, ἀμάξια, ζῶα, ἀνθρώπους, κλητῆρας καὶ δὲν ἐστάθηκα παρὰ τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἔφθασα εἰς τὸ σπῆτι μου... Τί ὠραῖον πρᾶγμα νὰ αἰσθάνεται κανεὶς ὅτι ἔχει γερὰ ποδάρια τὴν στιγμὴν ὅπου πρόκειται νὰ τὸν στεφανώσουν!!!

Εἶχον παρέλθει ἕκτοτε τρία ἔτη. Τρία ὀλόκληρα ἔτη! Εἶχον λησμονήσῃ τὸ πάθημά μου καὶ τὴν ἐρωμένην μου ἢ ὁποῖα μετὰ παρέλευσιν τῆς προθεσμίας τῶν ἐξ ἐβδομάδων ἔπρεπε νὰ εἶναι γῶμα. Ἀλλὰ πρὸ τριῶν ἡμερῶν, ἐκεῖ ὅπου ἐπήγαίνα εἰς τὸν δρόμον ἀκούω αἴφνης μίαν γυναικείαν φωνὴν—Βασιλάκη! —Στέκομαι καὶ βλέπω. Ζεῦ, βασιλεῦ! Τὴν πρώτην ἐρωμένην μου εἰς τὸν βραχίονα ἐνός κοντογόνδρου πεντηκονταέτους κυρίου, μὲ

προεξέγρυσαν γαστέρα, με φουσκωμένους πόδας και με φυσιογνωμίαν ἀγαθοῦ βοιδοῦ συνειθισμένου εἰς τὸ ἄροτρον πρὸ πολλοῦ. Τοὺς πλησιάζω μετὰ σπουδῆς.—Βασιλάκη!—Κυρία Ἐλευθερία! —Πόθεν ἐπέσατε μπροστά μας;— Ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς — Καὶ εἶναι κατάστασις αὐτὴ νὰ μὴ σᾶς ἴδωμεν τόσον καιρόν. — Ἀχ κυρία Ἐλευθερία... ἐταξείδευον. Συγκινήσεις τινὲς μοὶ ἐπέφερον μελαγχολίαν ἢ ὁποῖα κατὰ τοὺς ἰατροὺς ἔπρεπε νὰ διασκεδασθῇ διὰ τῶν ταξειδιῶν. — Καὶ ποῦ; — Εἰς τὰς Ἰνδίας... ὠραῖος τόπος ἐκεῖ τουλάχιστον οἱ πατέρες καὶ οἱ θεῖοι ἔχουσι ἔχουσι τὴν χεῖρα πολὺ ἐλαφρὰν. Ἐν τούτοις ὁ κοντόχονδρος ἀνὴρ δὲν ὠμίλει ποσῶς καὶ ἡ κυρία Ἐλευθερία ἐφαίνετο ὅτι τὸν εἶχε λησμονήσει. — Καὶ ἔ κύριος; ἤρώτησα. — Ἄ! εἶναι ὁ σύζυγός μου!

Νὰ σᾶς εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν ἐλυπήθητι ὅτι ἐπροτίμησε νὰ ὑπανδρευθῇ ἀντὶ νὰ ἀποθάνῃ. Ἄλλ' ἐκεῖνο τὸ Ἄ! με ἐπαρηγόρησε. Ἄ ἐκεῖνο τὸ Ἄ! ἔλεγε πολλὰ. Τὸν παρετήρησα ἐπὶ τινὰς στιγμὰς. Ἡ Ἐλευθερία ἀχαριαίως μοὶ διηγήθη τὴν ἱστορίαν της. Ὁ σύζυγός της εἶναι πρῶην... πρῶην ἔμπορος λουκανίκων, τὰ κατεσκεύαζαν ἄλλοι δηλ. καὶ τὰ ἐπώλει αὐτός... Τώρα ἐπλούτησε, ἀπεσύρθη καὶ ζῶσιν εὐτυχεῖς. Ἄνθρωπος καλόγνωμος, κτηματίας καὶ χριστιανὸς ὀρθόδοξος. Ἄλλ' ἐν ἐλάττωμα ἔχει Κοιμᾶται πολὺ συχνά. Κοιμᾶται ὅταν ἀναγινώσκει καὶ ὅταν τῷ ὀμιλῶσιν καὶ ὅταν εἶναι εἰς τὸ θέατρον καὶ ὅταν εἶναι εἰς τὸ καφενεῖον καὶ ὅταν κάθηται καὶ ὅταν περιπατῇ... Κοιμᾶται ἀκόμη τὸ βράδυ... καὶ ὅταν πέφτει νὰ κοιμηθῇ! Κοιμᾶται ἀμέσως, εὐθύς, παραχρῆμα!... Ἄ ἡ καυμένη ἢ Ἐλευθερία εἶναι καταφουρμισμένη. Ἐν τούτοις τὴν ἐπαρηγόρησα. Ἐχει πολὺ ἄδικον ἢ Ἐλευθερία ἔπρεπε νὰ τῷ ὀφείλῃ εὐγνωμοσύνην ἀφοῦ ὁ σύζυγός της κρατεῖ πάντοτε κλειστὰ τὰ μάτια. Μετ' ὀλίγον τοὺς ἀπεχαιρέτησα, ἀφοῦ τοὺς ὑπεσχέθητι νὰ συγγευματίσω μετ' αὐτῶν εἰς τὴν ἐξοχὴν των... Ἡ Ἐλευθερία μοὶ τὸ ἐπανελάβε δεκάκις — Μὴ τὸ λησμονήσης! Δὲν τὸ ἐλησμόνησα. Μετέβην χθὲς... ὦ Ζεῦ καὶ Ἄπολλον καὶ Ἡφαιστε καὶ Σαβαώθ καὶ Ἄλλὰχ καὶ Βισνοῦ καὶ Σίβα, ὅλοι οἱ Θεοὶ ἀνακατωμένοι... τί τρομερὰ ἡμέρα!

Ἰστρώσαμεν τὸ τραπέζι κάτωθεν πυκνοφύλλων δένδρων, τὰ ὁποῖα μᾶς προεφύλαττον ἀπὸ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου καὶ τῶν ἀδιακρίτων βλεμμάτων. Κάτωθεν ἡ γλῶσσά μου ἐχρησίμευσεν ὡς τάπητος. Ὁ ἀνὴρ ἔπινε πολὺ, ἡ γυνὴ ἔτρωγεν ὀλίγον καὶ ἐγὼ οὔτε ἔτρωγον οὔτε ἔπινον. Ἐβλεπον τὸν σύζυγον, τοῦ ὁποίου οἱ ὀφθαλμοὶ ἐκλείοντο ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐν τῇ ἡδείᾳ μακαριότητι τῆς λαμπρᾶς ἐκείνης ἀπολαύσεως, καὶ τὴν σύζυγον, τῆς ὁποίας αἱ ὠχραὶ παρειαὶ ἐβάφοντο ἀπὸ ἐλαφρὸν ἐρύθημα καὶ τὰ χεῖλη

της, τὰ κοράλλινα ἐκεῖνα χεῖλη της πορφυρούμενα βαθέως. Ὁ σύζυγός της μετ' ὀλίγον ἐκλελυμένος ἀπεκοιμήθη. "Ὅταν ἐμείναμεν μόνοι, μακρὰ σιωπὴ ἐπηκολούθησε. Γοητευόμενος ἐκ τῆς προσεγγίσεώς της, μυθυσκόμενος ὑπὸ τῶν βλεμμάτων της, τὴν ἐθεώρουν ἐν ἐκστάσει. . . Τί εἰδυλλιακὴ σκηνή! Ὁ ἥλιος ἔλαμπεν ἄνωθεν ἡμῶν εἰπὲρ ποτε ὠραῖος.

Καὶ ἐκελάδουν τὰ πτηνά, ἐψιθύριζον τὰ δένδρα καὶ ὁ ἄνεμος ἐθώπευεν ἡδέως τὴν ὠραίαν κόμην της. . . "Ὅλα συνώμνυον διὰ νὰ κολάσῃ τὴν ψυχὴν μου. . . "Ἄν ἡδυνάμην τουλάχιστον νά. . . ! . . . Ἐξέπεμψα βαθὺν στεναγμὸν. . . — Τί συλλογίζεσαι; μὲ ἠρώτησεν. — Ἐνθυμοῦμαι. — Τί ἐνθυμεῖσαι; — Τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν σὲ ἠγάπων. — ὦ ναι, μὲ ἠγάπας τότε! — . . . Μήσως καὶ τώρα δὲν σὲ ἀγαπῶ — Ἄ! — Μήπως ἀμφιβάλλεις ἄγγελέ μου; . . . Ποίαν ἀπόδειξιν θέλεις; . . . Ἐσιώπησεν ἐκεῖνη καὶ προσήγγισα πρὸς αὐτὴν ἐγώ.

Καὶ ἐκελάδουν τὰ πτηνά, ἐψιθύριζον τὰ δένδρα καὶ ὁ ἄνεμος ἐθώπευε τὴν ὠραίαν κόμην της. — Διατί σιωπᾶς Ἐλευθερία; — Ἄλλὰ τί νὰ εἶπω; — Ὅτι μὲ ἀγαπᾶς. — Δὲν ἀγαπῶ πλέον κανένα — Οὔτε ἐμέ;

Ἡ γυνὴ ἠρυθρίασεν ἀλλὰ δὲν ἀπεκρίθη. Δὲν ἀπεκρίθη ἐκεῖνη καὶ ἐγὼ ἐπλησίασα περισσότερο.

Καὶ ἐκελάδουν τὰ πτηνά, ἐψιθύριζον τὰ δένδρα καὶ ὁ ἄνεμος ἐθώπευε τὴν ὠραίαν κόμην της καὶ ὁ σύζυγός της ἐκοιμᾶτο πάντοτε.

Αἴφνης, ἓνα κουνούπι . . . Γνωρίζετε τὰ κουνούπια; Πτερωτόν τι τέρας μὲ ἀνάστημα νάννου καὶ φωνὴν γίγαντος. Τιτὰν καὶ πυγμαῖος, ἔντομον, πτηνόν, τζίτζικας συγχρόνως καὶ σφήκα. Σχορπιός, ἀηδόνι, γεράκι, μαίμοῦ, αἰτός, λύκος, ὄγκια, ἀλεποῦ, βάτραχος, τσακάλι, λεοντάρι, καναρίνι. . . ὄχι τοῦ Νικολάρα. Ψάλλει, ὀγκᾶται, κελαιδεῖ, κεντρίζει, δαγκάνει, πετᾶ, τρέχει, ἀφανίζει, ξεσχίζει, τρελλαίνει.

ὦ ἐντομοκτόνος τοῦ Κατσάρη κόνις! Ἐπάκουσον τῶν δεήσεων μου καὶ μὴ ἀφίσχης κανένα κουνούπι ζωντανὸ εἰς τὸν αἰῶνα τῶν αἰώνων. Ἀμήν. . .

Ἀπὸ τὰ κουνούπια ἐδυστύχησαν ἄνθρωποι, προεκλήθησαν ἔριδες, ἐπῆλθον διωζύγια καὶ ἀνεστατώθησαν ὀλόκληροι πόλεις. Εἰς μίαν πόλιν ἔπεσαν κάποτε τόσα κουνούπια, ὥστε οἱ ἄνθρωποι ἐκμανέντες διὰ τὴν ἀκαθαρσίαν ἣτις τὰ προεκάλεσεν ἐξυλοκόπησαν τὸν δήμαρχον. Μάλιστα, κύριοι. Ἄλλοτε δὲ εἰς φίλος μου ἐχώρισε τὴν γυναῖκα του, διότι ἐνοχλουμένη ἀπὸ ἓνα κουνούπι, ἐκτύπησε τὸν ἀέρα καὶ κατὰ λάθος ἐπαραπῆρε τὸ χεῖρ της καὶ ἐρράπισε τὸν σύζυγόν της. Ἄλλοτε πάλιν ἐδάρη ἀνη-

λεῶς εἰς οἰνοπώλης διότι τὴν στιγμήν καθ' ἣν παρέθετεν οἶνον εἰς τοὺς πελάτας του, ἓνα κουνουῖπι εἶχε τὴν ἀπάνθρωπον ιδέαν ν' αὐτοκτονήσῃ ἐντὸς τοῦ οἴνου . . . Ἄλλοτε πάλιν κλπ. Τὸ κουνουῖπι λοιπὸν αὐτὸ ἦλθεν ἄνωθεν ἡμῶν καὶ ἔψαλλεν . . . ὡς ἀναμφιβόλως ἔψαλλε τὸν ἔρωτά μας. Ὀρφεὺς κρούων τὴν λύραν του. Ἀλλὰ δὲν ἐστάθη ἕως ἐδῶ· ἔκαμε δύο κύκλους περίξ ἡμῶν ἐπέταξε διὰ μιᾶς καὶ αἴφνης ἐκάθισεν εἰς τὸ μέτωπον τοῦ συζύγου. Καὶ δὲν ἤξεύρω πῶς ἀνεμνήσθη αὐτομάτως τοῦ αἰσωπείου μύθου :

«Κώνωψ ἐπὶ κέρατος βοῆς ἐκαθέζετο καὶ ἠΐλει»

Εὐρισκόμην εἰς τὸ τρυφερώτερον σημεῖον τῆς ἐρωτικῆς ἐκείνης ἐκστρατείας. Μεθυσκόμενος ὑπὸ τῆς ἀρωματώδους ἀτμοσφαιράς, ἔτι δὲ μᾶλλον ὑπὸ τῶν μεθυστικωτέρων βλεμμάτων της, ἐπρόχώρησα ἐν ἔτι βῆμα . . . "Α! ἐκεῖνα τὰ χεῖλη της τὰ ἔμπλεα ἡδυπαθείας καὶ καρπανίτου! . . . Ἀπέσταζον τόσην γλυκύτητα, γλυκύτερα καὶ αὐτῆς ἀκόμη τῆς ἀμαρτίας . . . ὅτε αἴφνης ὁ σύζυγος ἐκινήθη καὶ ἔφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου, ὡς νὰ ἀπεδίωκε κακόν τι ὄνειρον, ἀπαίσιόν τινα ἐφιάλτην, ἢ ὡς νὰ προσεπάθει νὰ ἀποδιώξῃ δεινὸν ὄπερ ἠπέλει . . . τὸ μέτωπόν του!

Οἶμοι! Ἐκινήθη ἐκεῖνος καὶ ὠπισθοχώρησα κ' ἐγώ. Τὸ φρούριον δὲν ἦλο εὐάλωτον ἀκόμη . . . Ἐκινήθη, ἀλλὰ δὲν ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ τὸ κουνουῖπι ἐπέταξε φλυαροῦν εἰς τὸν ἀέρα. Τί ἐφλυᾶρει τάχα; Ὁ κίνδυνος εἶχε παρέλθει.

Ἐλευθέριτσα, μὲ ἀγαπᾶς; — Ὅχι! — Διατί; — Διότι εἶσαι προδότης. — Ἐγώ, ἀγάπη μου; — Σύ! — ὦ! ἂν ἤξευρες πόσα δάκρυα, πόσους στεναγμούς, πόσας θλίψεις ὑπέφερα ἐξ αἰτίας σου.

Ἐσιώπησεν ἐκείνη Θεέ μου! τί παρήγορος σιωπή! . . . καὶ ἐπλησίασα πάλιν ἐγώ.

Καὶ ἐκελάδουν τὰ πτηνά, ἐψιθύριζεν ὁ ἄνεμος καὶ ὁ σύζυγος ἐκοιμᾶτο πάντοτε . . .

"Ὅτε, αἴφνης . . . τὸ κουνουῖπι ἐκεῖνο . . .

Δὲν εἶδα ἀπεχθέστερον καὶ μοχθηρότερον καὶ πονηρότερον καὶ αἰσχρούτερον κουνουῖπι. Αὐτὸ τὸ κουνουῖπι ἦτο ἀναμφιβόλως ὁ πατήρ της μετεμψυχωμένος καὶ ἔτοιμος πάλιν νὰ μὲ ραπίσῃ . . . ἦτο ὁ θεῖος της ἔτοιμος νὰ μοῦ ἀνοίξῃ τὴν μύτη. ἦτο ὁ κακὸς της δαίμων ὅστις ἐμίσει τὴν εὐτυχίαν μου . . . ἢ καλὸς τις δαίμων προστάτης τοῦ συζύγου . . . Τέλος πάντων, αὐτὸ τὸ κουνουῖπι μᾶς ἔγεινε . . . κουνουῖπι!!

— Ἐλευθερία! Μὲ ἀγαπᾶς; — ὦ ναι! — Καὶ θὰ μὲ ἀγαπᾶς πάντοτε; — Μέχρι τοῦ τάφου.

Καὶ ἐκελάδουν τὰ πτηνά, καὶ ἐψιθύριζεν τὰ δένδρα καὶ τὰ βλέμματά της ἐξηκόντιζον φλόγας, καὶ τὰ στήθη της ἐξωγχοῦντο, καὶ ὁ σύζυγός της ἐρροχάλιζεν . . .

Αἴφνης τὸ κουνουῖπι . . . Τὸ ἀφωρισμένον ἐκεῖνο κουνουῖπι . . .

ὦ κουνούπια! κουνούπια! Ὅταν ἐξυπνᾶτε τοὺς συζύγους εἶσθε . . . Δανείσατέ με σεῖς ἐρέβη τοῦ Ἄδου λέξιν ἱκανὴν ἵνα χαρακτηρίσω τὴν τοιαύτην ἀκατανόμαστον κακοήθειαν . . . Καὶ ἐνῶ μὲ ἐμέθυσκεν ἡ ἰδέα, ὅτι δὲν ὑπάρχει γλυκυτέρα εὐτυχία, παρὰ νὰ ἀγαπᾶσαι ὑπὸ τῆς συζύγου καθ' ἣν στιγμὴν ὁ σύζυγος κοιμᾶται ὑποκάτω καὶ ἄνωθεν τὰ πτηνά ψάλλουσι τὸν ἔρωτα . . . αἴφνης ὁ σύζυγος ἐκτύπησε τὸ μέτωπον, ἠγέρθη καὶ διὰ μιᾶς εὐρέθη ὄρθιος.

Δὲν ἤξεύρω πῶς ἀνετινάχθη ὡς ὑπὸ δυναμίτιδος εἰς τὴν ἀπροσδόκητον ἐκείνην ἐμφάνισιν τοῦ ἐχθροῦ . . . Ἐνθυμοῦμαι μόνον ὅτι ἐτράπην εἰς ἄτακτον φυγὴν, ἀφήσας ὅλην τὴν πληρεξουσιότητα εἰς τὴν Ἐλευθερίαν νὰ τὰ ἐξομαλύνῃ μὲ τὸν σύζυγόν της ὅπως ἠδύνατο καλλίτερα . . .

ὦ κατάρατα καὶ καταχθόνια κουνούπια! . . . Νομίζετε τάχα ὅτι πάντοτε σᾶς εἶναι ἐπιτετραμμένον νὰ πραγματοποιοιεῖτε τὸν μῦθον τοῦ Διῶπου: «Κώνωψ ἐπὶ κέρατος βοός;»

(Ἀθήναι, Αὐγούστος 1890)

Δ. ΟΙΚ. ΚΑΛΑΠΟΘΑΚΗΣ